

Пише: Филип Новаковић
среда, 19 фебруар 2014 08:06

У духу светосавља на које се толико позивају, након много година, све родољубиве странке су постигле толико потребно јединство. Свако је одступио од свог гарда, попустио у својим искључивим позицијама, смањιο доживљај себе као јединог исправног и дуго чекано јединство је постигнуто. Сада заиста постоји велика нада да ће овако здружене, родољубиве странке ући у скупштину.

На делу су показале хришћански дух самоодрицања и скромности, а тежња ка светосавском уједињењу им је била важнија од личне промоције. Родољуби могу бити поносни на партије десне оријентације, јер су својим делима посведочиле оно шта проповедају претходних пет година. Сада се са оптимизмом може очекивати да ће освојити барем једну четвртину места у скупштини, па тако представљати респектабилну политичку силу.

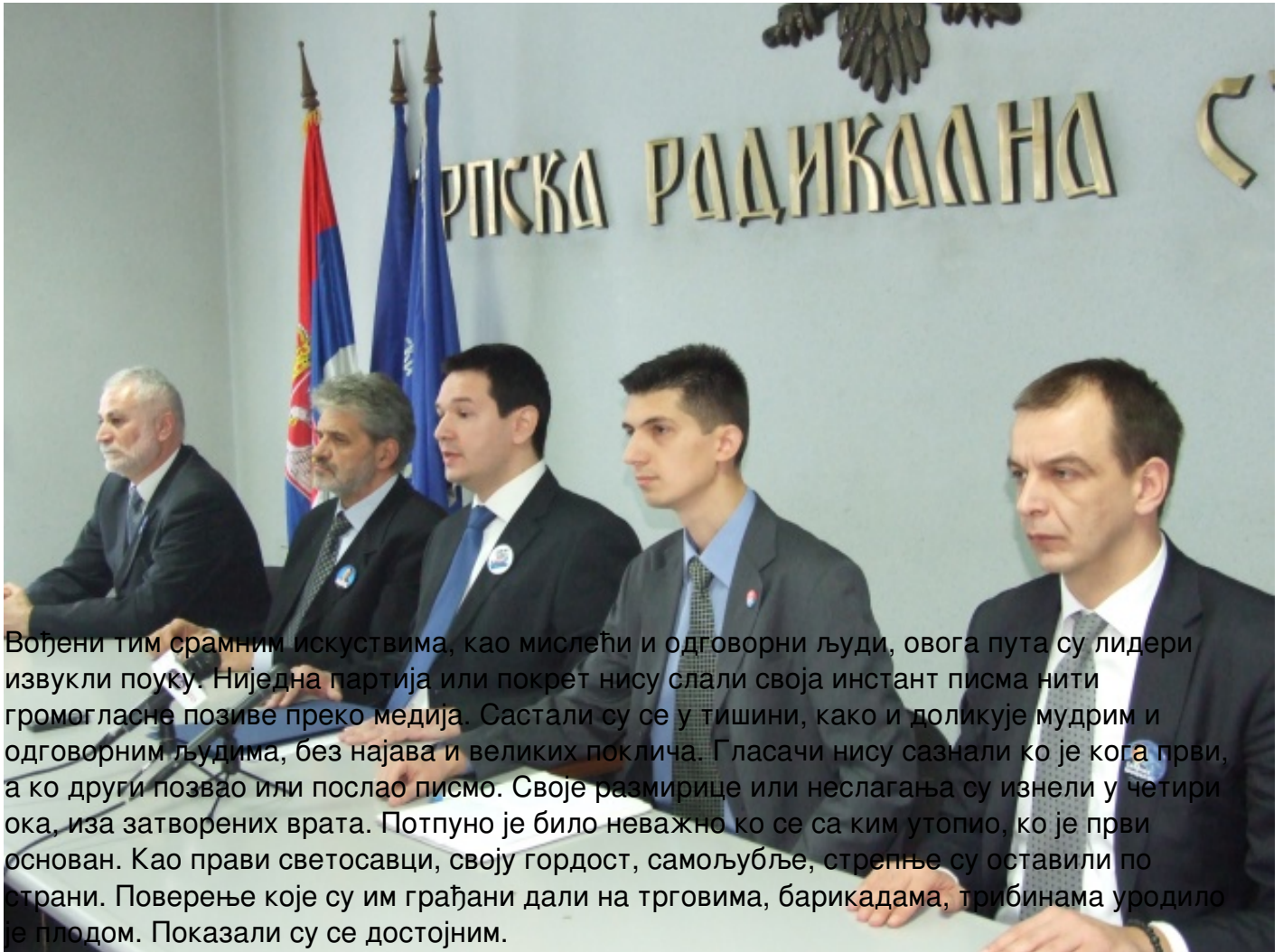

Све је почело тиме што овога пута ниједна партија или покрет нису самозадовољно и гордо пожурили да баш они буду први који ће упутити позив другима на сарадњу. Како је то раније био случај, када су биле мање искусне и мање православне, све партије су журиле да баш оне пошаљу тај први позив и да га, неизоставно, објаве преко свих новина. Тако би странке и вође показале јавности, а и себи, да су баш они ти који ће бити предводници, бити први, бити Карађорђе. Како су и остале странке имале исту

Пише: Филип Новаковић
среда, 19 фебруар 2014 08:06

идеју, оне нису одбијале те позиве. Не. Оне су моментално слале свој контрапозив на сарадњу, скоро или потпуно исти. То је била њихова реакција на добијени позив. Увек смо присуствовали гађањем тих позива и, након тога, пребацивањем прозивки у смислу „ето, нису хтели да нам одговоре, а ми смо хтели уједињење“. Стога су им, тако расцепканим и финасијски веома слабим, резултати избора били довољни да кажу: „ето, играли смо се мало избора. Али, ако не можемо ми да будемо вође, нема нико да уђе у скупштину!“

Вођени тим срамним искуствима, као мислећи и одговорни људи, овога пута су лидери извукли поуку. Ниједна партија или покрет нису слали своја инстант писма нити громогласне позиве преко медија. Састали су се у тишини, како и доликује мудрим и одговорним људима, без најава и великих поклича. Гласачи нису сазнали ко је кога први, а ко други позвао или послао писмо. Своје размирице или неслагања су изнели у четири ока, иза затворених врата. Потпуно је било неважно ко се са ким утопио, ко је први основан. Као прави светосавци, своју гордост, самољубље, стрепње су оставили по страни. Поверење које су им грађани дали на трговима, барикадама, трибинама уродило је плодом. Показали су се достојним.

